

ANATOMIA DEL SOMNI

Josep Planaspachs

ENDREÇA

Us parlaré des d'un mirall de somnis,
cruels realitats inútils de la nit.
Jo només sóc instrument de paraules
i és aquest joc qui s'emporta l'atzar
que s'amaga als miralls impotents, esquerdats.

Us parlaré des d'un malson ingrati
escamarlant els dits perquè els pugueu comptar,
obrint els llavis tendres de l'espai
i furtant mots de qualsevol indret
per tal que el meu lament us faci mal profit.

Us donaré miralls on espiar-vos.
Us donaré malsons on envellir.

Quan el misteri de la **MENT** se'n va,
tots els secrets se m'obren cap a tu
mentre em despulles els neguits del son
i resten closos els ulls de l'esfinx.
Duies metzina al seny de la meva ombra
i jo et tornava el bes del pensament.
I un dia em vas traïr, car no volies
dues finestres en un mur damnat.
Has de pensar, però, que en aquell dia
et vas negar el teu propi naixement.

La **LLENGUA** neix, imprudent, quan et ments
i et creus la deu que brolla de tots llocs.
T'esmola els músculs, -tan nítid- el plor,
que la ganyota sembla un bell somrís.
Ets llengua nua. T'ha posat verí
el ganivet d'un temps antic, perdut
en la memòria d'aquell nodrissó
que ja no ets. Recorda i articula
tots els paranys, les mentides futures,
com si la llengua nua et fos l'arrel.

L'arrel de l'**ULL** és la teva mirada
fosca: el crim que vagament recordes
quan els teus pares eren sols dins cambres
també tan fosques que els grinyols del llit
encara et tanquen l'ull de quan no hi eres,
la teva absència captiva dins l'úter
mai no triat per tu. I l'ull bessó
té gelosies, viu en aquell somni
brut que et desvetlla, de nits, quan desperta
sens fre ni pauta la teva ànsia d'odi.

L'odi t'esclata en les **ULLERES** fàcils
que t'ha posat, la vida que rebutges,
dintre les conques buides d'aquell pou
de temps viscuts que has volgut esborrar
en un instant. Però aquest odi fàcil
no t'ha permès ser l'esborrany de tu
mateix, tornar-te a fer, modificar-te
ni esclarissar les vores cantelludes.
Ple de records, el mateix engranatge
t'ha fet esclau dintre d'un món immòbil.

Les **DENTS** immòbils masteguen el seny
amb què escombres la brutícia -hàbil-
que t'has cruspit en el decurs del temps.
A bon recer vas colgar les despulles.
I les mortalles sense nom, als sostres
despulladíssims de tota impotència.
Ara altre cop mastegues els records
innecessaris, rebutjats per tu,
que no volies tristeses. Però
t'ha perbocat, a frec de dents, la por.

La teva **GOLA** és plena de la por
que has remugat en cada instant de vida.
Com un mal nus, se t'ha embullat el fil
que vas trenar descabdellant l'ordit
de les pors d'altri. I ara et ve l'enyor
-somnis perduts en gàrgoles de pols-,
tot enyorant encara més la por
encomanada als altres, el tresor
que vas llençar per finestres de fum
quan tot tu eres l'urc de tu mateix.

I l'urc mateix és la **VEU** reflectida,
dins del teu cor vers el pulmó colèric,
pel bategar del desig ofegat
en la caverna d'antics sofriments.
Vas esborrar la carícia de l'aire
quan, esquitxó, canviaves la por
per una clau primigènia, fugaç.
Ara l'orgull t'ha esbalçat per la timba
on tots els plors de la cendra et recorden
allò que fores però ja no ets.

Amb el dos **BRAÇOS** tens tota la força
que empeny el món, el teu món, vers la vida
que t'has bastit a mida amb un esforç
innecessari, car tu i jo sabrem
potser algun dia que és tan sols l'atzar
allò que força els braços al treball
quotidià i estèril de les ombres.
Així mateix, qui sap si mai veurem,
quan la bromada ens faci dos manxols,
que també els mancs vestim urpes de por.

Les teves **MANS** són urpes que s'aferren
a les baranes fràgils de la vida,
tentinejant damunt la història innòcua
i rovellada del passat que has mort.
Véns amb mans buides i em demanes, càndid,
qui fou l'amic dolent que va escurar-te-les.
I no recordes els crims que amb la ment
vas consumir. Fores tu, lladre ingenu,
qui et vas carvendre les mans, ja envellides,
per un grapat de pols i de silenci.

Fan nosa els **DITS**, dius enmig del silenci
calm de la tarda, quan vols fer inventari
de tots els mots cruels, innecessaris,
que t'ha retut la vida com a rèplica
de les mentides que vas fabricar.
El tro sacseja l'equilibri erràtic
del teu paisatge fictici, forjat
pels pensaments, els somnis, les calúmnies.
I ara ja saps que sempre has de pagar
tota mentida amb la pols d'uns dits bruts.

Amb sols dits i **UNGLES** vols tenir-ne prou
i esgarrapar la capa de ciment
del que serà el teu nínxol ombradís,
un esgarip de paraules tan soles
com el gemec d'un crit silenciàt.
Garratibat, amb cucs arreu corcant-te,
no saps encara que les ungles creixen
perquè pateixis a l'ombra, i així,
esgratinyant els límits de la tomba,
puguis parlar amb les urpes de la por.

Tens tan nafrada la **PELL** per la por
que dins dels porus se't gebren els mots
ja mai no dits, tots els ardits precisos
que dintre teu naixien i que tu
tresorejaves. I la pell et reca,
et dol l'engany ginyós que vas ordir.
Has oblidat que, de nounat, la pell
t'era nuesa, tot serenitat.
Ja no recordes -orb- que vas greixar-la
amb malfiança apegalosa, sòrdida.

Sobradament tot el **PÈL** se't fon, sòrdid,
se t'estarrufa quan flaires la dona
i just t'arriba la fortor salvatge
de dues sines que se't mengen l'ombra
com si esclatessin, folls, tots els orgasmes
d'un món tot teu. Per això el pèl t'avisa,
t'acomida en la porta retuda
d'aquest teu pobre somni, abans no entris
dins la glaçada, la inhòspita cambra
on hi combaten dos cossos anèmics.

Dins el **PULMÓ** de ferro el cos creixia
amb gran esclat, orgullós de tot l'aire
que tan endins t'envaïa els alvèols,
emmelangits per la fugaç bufera
de l'urc salvatge amb què furtaves l'aire.
A plens pulmons, ara la teva veu
és artifici coix: ja no té força.
I has d'engolir-te els mots de l'altra gent,
de tota aquella gent que abans callava,
i que ara amb crits t'ha sebolit l'orgull.

L'orgull del **COR** t'ha marfós amb paraules
prop de l'enyor senzill amb què glaties
el moment màgic, arribada l'ombra,
quan el teu cos d'angoixes esguardava
portes batents que se t'obrien bat
a bat. Talment un pacte estipulat
en monestirs altius d'homes ombrívols,
el forrellat vas fondre, però tu
ja eres silenci. I ara ets sol, tan sol
que fora teu sents els llops de la fosca.

Tens llops al **FETGE** que udolen, cofois
de poder veure aquest podrimener
que grises pàtines de vi transformen
en aigua bruta, regalims de vida
pels corriols tan estrets on només
tu hi cabies. I ara t'assassinen
bèsties folles que amb mans de morter
el fetge gros, penedit, t'esmerilen.
Volies retre la salut a l'orb
quan eres tu el rei borni dels cecs.

BUDELLS de rei en el llop del teu ventre
t'han vomitat la caça de l'ahir.
I ara ets tot buit de dins, de porcellana
fràgil com nina sense ulls, i perboques
tot aquell odi que encara s'escola,
passional, sense trobar sortida.
T'has fet de metge, has fet diagnòstic
breu i concís. Escriuràs a la tomba
minucioses paraules exactes:
els budells plens dels cucs que t'assassinen.

Els cucs et corren per milers d'**ARTÈRIES**
mentre et rosequen l'os. I tu et rosegues
els punys ben closos per aquella feina
tan graponera que et clama venjança.
Vas demarcar uns límits molt precisos
en les paraules sàvies que et rajaven
pels llavis tendres d'un odi sincer.
I ara cucs vells, amics, se t'han ficat
dins les artèries -ertes- i et recorden
tots aquells mots tan fàcils d'antics límits.

La **SANG** se't fon dins d'uns límits per tu
ben definits: per un costat el líquid
tan menstrual de la teva matriu
imaginària, i per l'altra banda
la sangonera que xuclava sang,
teva o d'altri, ja fa molt de temps.
Ara t'has fet tu mateix nobilíssima
transfusió de mots: has batejat
la sang amb nom de dona i has matat
la sangonella amarga del record.

Arreu dels **NERVIS** t'hi viu el record
d'aquell impuls valent, d'aquell braó
amb què vivies el calvari pur
i adolescent de les teves idees.
Eres tot nervi, bram de nit, udol
de pell salvatge enmig de la basarda.
Però et lliscaren les cadenes d'or
i et van comprar amb argent viu. Solitari,
ara llegeixes aquell llibre antic
i el plor et sorprèn quan, decrepit, camines.

Amb **CAMES** balbes camines a passos
comptats, lentíssim, tan a poc a poc
que el vent refrena la forta gropada
i t'obre el pas -semàfor meteòric-
torbat, commòs davant les crosses xopes
d'un fang tan brut com el terra que petges.
Les teves cames àgils van patir
la malaltia de l'hivern de l'odi.
I ara -gepic, garrell, carranquejant-
travesses, calm, la darrera avinguda.

El **VIT** a jóc, de tan plàcid t'irrita,
et rememora l'embat furient,
els folls orgasmes amb noietaes blaves
damunt les màrfegues, en coves fondes,
el barboteig de les paraules tristes
sortint de boques foses per espermes
suicidades. I ara el vit desperta
sobtadament, però ja és massa tard
i l'engranatge oscat de la memòria
ja no t'aixeca les cordes, titella.

De **GENOLL**ons implores, titellaire,
ritus de pas vers la porta del somni
on ara ets mort i et crema la despulla
d'enze escorxat que el botxí de la vida
t'ha espelletat. Però encara dormites
davant dels jutges austers, respectables,
que et dictaminen. I mires enrere,
gires l'esquena encarcerada d'odi,
veient només el forrellat grisenc
que ja no pots repudiar del somni.

Beses els **PEUS** del somni, acarones
tots els miratges que et sembla haver vist
en la fondària mòbil del malson.
Vols escapar de l'angoixa del mut
penediment pendular de la vida,
de l'esclavatge emmudit per les ombres
de tu mateix. Però els peus t'arrosseguen
pel fanguissar de mots que ara et retorna
la imatge trista del mirall buidat
per tots els jutges de la nit immensa.

COMIAT

Despertaràs de sobte, talment com cada dia,
sense saber si el somni era un malson
o l'esclat de l'angoixa, la feredat de l'odi
amuntegat pels anys, madurat a la fosca
del temps ingrati que vas acovardir.

I en despertar no saps si has viscut aquest somni
de veritat o si eres tu, potser,
qui somiava el somni. Tant se val, car sabem
que som innecessaris com l'ombra del silenci
que us he cridat amb forta veu, orat.

Us he donat malsons perquè hi burxéssiu.
Us he donat malsons on envellir.

Barcelona - Palma de Mallorca

19-IV / 8-V-1993

ANATOMIA DEL SOMNI

ENDREÇA

Ment

Llengua

Ull

Ulleres

Dents

Gola

Veu

Braços

Mans

Dits

Ungles

Pell

Pèl

Pulmó

Cor

Fetge

Budells

Artèries

Sang

Nervis

Cames

Vit

Genoll

Peus

COMIAT
